

Sang til kaos

Mørkesti, når jeg går på deg er gløden fra kaos under føttene det eneste lys. Den sanne vei, ja, sannheten går gjennom kaos, og bare kattedyret, øyne som soler, kan finne frem. Jeg må spørre: hvor mange steder har ikke disse potene vært? År for år, arr på arr, kamp etter kamp, visdom bygget på visdom, nå står jeg her med tann og klo blottet. Denne jungelen er stor, større enn jeg kan ane, og røtter og lianer slynger seg som mektige fangarmer ned de skjulte pytter og pøler, til dype hull og over fjellenes rygg. Dette landskapet er levende med tigre, levende med meg! Og slik er jeg delaktig i hvert natterov, hvert rede plyndret, hvert fall og naturens store ødselhet. Jeg har gjort dette, jeg er dette, fremfor alt, jeg vil dette. Jeg vil meg min store jungel, som ga fødsel til pote og klo, som ga lys til øye og vind til øre, som ga duften av giftig purpur og minnet om første sikadesang. Sansene mine er skarpest av alle, jeg ser og jeg vet så mye at jeg av og til går rundt meg selv i forvirring, snøfter, knurrer og klager. Men umælende har jeg observert alt fare forbi, for den med kaos i seg må stå stille. Drapet skjer alltid med et eneste byks, når de ikke vet det, når de ikke venter det, det er da jeg folder ut min store visdom, sluker dem og deres eie som store stykker kjøtt. Kast et nett over meg, og jeg bryter ut, grav en felle, og jeg balanserer over, ingen rifle peker på meg lenge, for jegerens hjerte bever av frykt om jeg viser ham mitt sanne ansikt. Av og til hører jeg bjeff og hundeglam, og da vet jeg at jeg er nær landsbyen til de gode. Da hopper jeg opp på en mektig gren, for jeg vil alltid være over når de svinsende og svansende passerer forbi. Jeg blir en stund i trekronene, så strekker jeg min pote frem og trår videre inn i min jungel. Jeg vil meg vekk, og av og til oppsøker jeg fryktelige vulkaner og steder hvorfra det kommer røyk og damp. Der har en med mye sinne blitt innesperret, tenker jeg, og lytter til den ilske fresing og hvesing. Bare galskapens veier, dreiende gjennom de forrevne landskaper av aske og undergang, kan føre meg til den store stad hvor ingen har vært. Jeg slynger min store hale om meg og vet at jeg er hel, for det er den eneste måten at beistet kan holdes. En og hel, konsentrasjonen av Ares' makt, fanges jeg da endelig blir jeg den seng han ligger på. Kun sansene mine er istand til å elske, for mitt hjerte slår i dypet av jungelen, sender de snikende lianene, de kravlende kryp og slanger frem i søken. Jeg skal ha mitt eie, stedet hvor ingen har vært og ikke kan være, det stedet de aldri kan se. Først der vil jeg legge meg ned, og der skal de få vite at jeg er udødelig. Umælende, flekket, skjult, det er under morgenrøden at jeg for første gang skal åpne mitt gap og brøle, og blodet skal fosse frem under en brennende sol og

oversvømme alt. Da ligger jeg på mitt store bytte, og da er det sant: Jeg har slaktet jorden.

***

**Gi meg de egenrådige få
De som ikke vil, ikke kan - å adlyde
De som sier, dette er min verden, og dette er din verden
Og i min verden hersker - jeg!
Konfutse sa: Den mann som ikke kan adlyde, er verdiløs
Men Konfutse tok feil, og derfor er Konfutse verdiløs
Han forstod ikke tingenes sammenheng
Naturens ene tråd, men ikke naturens drakt
Man kan bare adlyde, dersom man kan la være å adlyde
Vil du være din egen, vær ensom, egenrådig
Alt i kroppen blir til gift, dersom du sitter stille lenge nok
Gi meg de stridige, de som er i strid og strides
Ikke flidig, nitid eller flink
Gi meg glitringen i et rovdyrøye, et sultent gap
Gi meg varsom pote og våt snute
Rosen rommer en malstrøm
Frukten skjuler sine steiner
Tornen er vokst fra smerte
De sier at dersom du bunter sammen piler
Så vil de ikke knekke
Men dette er ikke hva piler er til for
En pil skal skytes, en pil skal fly
Den flyr best alene
Ikke ved negativet, men ved positivet
Der skal du finne hvori livet bor
Du kan drepe himmelfareren
Men du kan ikke drepe den ville flukt
Det finnes ikke ende på steiner og smerte
Du kan ikke drepe oss egenrådige få**

Som vil og kan fly i malstrømmen
Som skal treffe det endelige mål
Rosen ble rød fra alt blodet som tornen har stjålet
En eng av roser er krig
Klubben er den skjønneste fred
Og jeg vil kjærtegne begge
Derfor sier jeg til deg, du egenrådige
Hold deg egen, hold deg i flukt
Og jeg skal kalle deg min bror
Til å holdes i kjærlighet
Den som står stille, er i spenn
Og kan springe over verden
Den som er taus, å for en frykt
Når han slipper løs sitt store brøl
Det finnes en fakkell, det finnes en brann
De kaller det inferno, en demon
Jeg vet at det er min skytsengel
Sannhet hviler i rovdyrets gap
Frihet venter for de - med våpnene klare
Og frihet, den bor under jorden.
I mørke er det at stjerner kan ses
Kun den tapte kan nå det som ikke kan finnes
Den ensomme befaler over fremtidens skarer
Den sterke løfter ikke for en annen mann
Det vakre vører ikke noen
Den kloke laget en brønn av seg selv
Og fant: Et øye er kjærlighet, fra inferno et hjerte
Men en panne kan bare bære en drøm
All verden har å falle gjennom drømmer
Hellig er kun det ene: Flammen!

Si dette:

Jeg tjener ikke
Jeg underkaster meg ikke

**Jeg er ikke flertallig, jeg er ikke god
Og du kan ikke tvinge meg til noe
Si: Den som tramper på min grunn
Skal i sin omgang trampes ned
Du grusomme skjønnhet
Skjønnhetens blomst er grusomhet**

***

I det siste har jeg sett henne. En mexicansk kvinne med høye kinnben. Hun strekker ut tungen og slikker vekk tårene mine. Av og til danser hun foran et leirbål om natten med håret hengende løst og tequilaen morbid rennende munnen. Vi har stjålet oss sprit, og hun danser med en av spritflaskene i hånden. Fingrene hennes berører brystet mitt, og hun bøyer seg ned og kysser meg. Berøringen fra fingrene hennes letner smerten og leppene hennes gjør at jeg kan føle igjen. Denne skikkelsen blir av og til avløst av en leopardinne som kretser omkring meg og stryker forbi ansiktet med halen. Jeg ser kvinnen buet på alle fire, og jeg ser leopardinnen med gapet åpnet i triumf, et bytte fanget under labben. Jeg ser en rose og en torn, og jeg ser kloen hennes. Er det meg hun har fanget? Om dagen sitter jeg i ørkenen med bena i kors og dreier på en stor kniv. Alle slags lyster bor i meg. Med dette bildet, kommer også bildet av en middelaldrende politimann, hvor det brede ansiktet og de alvorlige foldene er skjult bak et par solbriller. Uttrykket i ansiktet er et uttrykk av avsmak og tvil, og hendene hviler på hoftene. Jeg har en formening av å bli påsatt håndjern. Men da kommer hun. Glidende forbi på en stor motorsyssel. Hun har også solbriller, og leppene er alvorlige og stramme slik de bare kan være på en uttrykksløs kvinne. Fra en taske hengende på kjøretøyet løfter hun som i en hildring en Uzi, og denne bevegelsen gjenspilles igjen og igjen for meg, den uttrykksløse kvinnen som løfter dette skytevåpenet på strak arm og sikter. Hun tar meg med vekk. Nå er jeg klamret fast til brystet hennes mens hun raser i full fart inn i ørkenen. En blå skjorte, opprevet av kulehull viser seg vagt for meg, det er det som ligger tilbake. Scenen skifter. Jeg sitter bak i en stor varebil sammen med noen andre mannsskikkelser. Vi har alle strømper trukket over hodet, og jeg fører patroner inn i en dobbeltløpet, avsagd hagle, tydelig et maskulint symbol. Det er hun som fører kjøretøyet. Når tiden er inne, sparker vi opp døren og stormer ut med våpnene hevet. Vi ropper en bank, rasker til oss alt vi greier i store pengesekker som vi lemper inn i vare bilen, og så raser vi avgårde med leopardkvinnen bak

rattet. Hun, min kvinnelige anima. Hun er sterk nå, har tydelig våknet. Fra de forskremte små kattebarna til dette, leopardinnen med åpnet gap. Hun bringer et varsel om hva jeg er, hva jeg skal være. Vi skal begå forbrytelser sammen, og hun kommer til å være der for å utrydde de som står i veien for meg. Jeg har sett henne drepe mexicanere med kniv. Jeg må begå forbrytelser, og hun vil være der sammen med meg. Hun, min anima, å store leopard. Livet skal bli så vakkert med deg. Hele mitt liv, all min frihet er deg! Ta mitt blod og tårene mine. Jeg vil ikke annet. Vi kan bære ørkenen sammen, og om natten kan du se på meg med tequilaen rennende ned din lystne munn.

***

Underlig som det kan synes, der en ser bare kaos kan det for den andre være den dypeste mening, og en person du har hatt å gjøre med hele livet, må du kan hende få beskrevet utenifra for å ha tilgang til hans nobleste trekk. Slik er det iallfall for meg når det gjelder min bror. En venn av meg som pleide å være dørvakt, beskrev en episode som fant sted i hjembygden. Der står den lokale kroen og bensinstasjonen rygg mot rygg, og der kan man drikke øl og knuse ølglass i hodet på hverandre, en klassekamerat av meg fikk nesten kuttet synsnerven i pannen, dra for å forfriske seg med brus og fastfood, for så komme tilbake til nye kamper, som ofte kulminerer sent på kvelden. Da ligger gjerne flere par kjempende på bakken samtidig, i tett omfavelse og ruller seg som slanger, mens de dummeste, styggeste og mest håpløse har dratt hjem for å hente våpen, balltre, motorsagkjetting og stokk. Små kvinneskikkelser kaster seg over de største menn, får dem i bakken, legger seg over dem og slår dem i ansiktet så hodet deiser opp fra asfalten. Etersom den velordnede bensinstasjonen og den hvitmalt kroen blir nedsenket i det våte mørket som er så vanlig i Trøndelag, blir også stedet og menneskene nedsenket i oppløsning og kaos. Kvinner kan jule opp menn for å forsvare sine brødre, og de laveste av oss viser seg væpnet som krigsguden Ares selv, hvilende på en seng av menneskehud. Min forhatte far som besøkte stedet, beskrev hvordan han ikke kunne komme inn uten å gå forbi flere skikkelser lent over hverandre i krangel, og da han åpnet døren, veltet to sammenfiltrede slåsskjemper ut. Der trillet de så lønning ned trappene, mens han trakk på skuldrene og gikk inn. Nå! Min kjære far har det med å være likegyldig til all lidelse, og når han ikke punkterer dekkene på bilen til sin søster, kjører han ifra syklistene han har overkjørt idet de kommer løpende etter bilen med knyttede never og blodet rennende ned pannen. Et av mine barndomsminner er hvordan jeg så en bil miste

kontrollen på en isglatt vei under en forbikjørsel, for så kolliderer i en snøfonn så snøen sprutet, etterfulgt av min fars skingrende hånletter. Nå har de tatt fra ham våpnene ... Nuvel. Jeg er jo ikke stort annerledes, bare bedre og verre. Ingen vil vel huske en uunnsetlig liten kro, men det er dette kaoset som setter minner på oss, skriver seg inn i kroppen med hvert spytt og fornærmelse fra den splittede tann, og som definerer hver generasjon. For hva var vel vi foruten våre kamper? Jeg også, minnes en kvinnehånd på nakken, som presser fjeset mitt ned i den koppen jeg smilende skjenket til henne. Jeg også minnes de eitrende forbannelser jeg kastet mot mine nærmeste, venner og fiender i skjønne forening langt senere på kvelden, da vreden min hadde vokst. Mitt sinn er nemlig ikke som alle andres. Det starter så lite, et lite frø, men slutter ikke å vokse før grenene brer seg over min himmel. Den som ikke kan danse, må høre drønnene og trommeslagene hele livet, og det er jeg som står stillest av alle, som bærer det kaoset som de kjempende bare får tilgang på i et lite glimt senest på kvelden, i en furore av knyttneveslag og kavende lemmer, noen tilhørende andre, noen dine egne. Er man full nok, er det jo det samme det å slå og bli slått, man kjenner jo kun den samme nummenheten, og er man fortapt nok, er det det samme hva som skjer med en, alt har jo allerede skjedd og skal skje i et tusentalls forskjellige skikkelser, alle variasjoner av det samme. Selv når man skal dø, å, hva vet vel jeg om det å dø, er jo det ikke noe nytt. Jeg har nemlig alltid dødd og vært i live, og alltid har det vært ensomhet. I live, når jeg løfter blikket og tror at denne gangen kan jeg vinne. Døende, når håpet om et håp, en dag bortenfor den dagen som bare er forbannet natt, blir borte.

Hva det gjelder min broder, denne broder, hadde også han innfunnet seg med villige steg til sfæren av orden, for det er på slike steder de virvlende vingene til nattsvermere kan ha sin fest. Som meg, tror jeg, har også han få venner og en likegyldighet til alle andre, selv om disse kaller ham fiende. Det var nok tidlig på kvelden, og oppløsningen hadde ennå ikke begynt, dette tidspunktet hvor skillet mellom individene blir borte, slik at man i det ene, forfyllede glimtet kan velte seg med åpne blodkar og felles tømte mageinnhold sammen med en annen mann, sanseløs og derfor i full viten om tingenes enhet; ja, dette vites da, men forblir glemt. Det var tidlig, og nå måtte man opprette fiendeforholdene, denne pardannelsen som skal oppløses i et glimt av energi, og bli til fallet, sammenbruddet, generasjoners minne og vissheten om en selv. Det starter så smått. Menn som står sammen, menn som ler, den første fornærmelse og blodets opphetelse, i min brors tilfelle alltid en brå oppvarming. Noen gamle klassekamerater av min bror stod altså der og kom med de første velvitende smil, de første fnys, kast på nakken og en munterhet i livlige øyne som vil noe mer. De kjente ham

nok, men kanskje ikke godt nok. I den underlige kontrast som bare preger oss skapninger av kaos, stod han der med en boks kjeft i hånden, en noe barnlig leskedrikk for en slåsskjempe. Man skal ikke tenke lenge for å få en impuls, og med denne i hånden gikk han snydenstraks bort til dem, pekte tuten med sugerør på den største, og klemte neven til. Spruten traff fusentasten rett i ansiktet, som nå vaklet tilbake. Hele gjengen ble nå så forfjamset av denne plutselige eskalasjonen, at de måtte gå ut av bensinstasjonen med min bror følgende etter, småsprutende på dem med kjeftboksen. Det lå an til en tidlig fest, og her var det ikke snakk om noen pardannelse, for de bortjagede samlet seg etter sin plutselige retrett til en større flokk, noen dråper hadde midlertidig slukket gnisten, men nå blusset den opp med fornyet kraft. Min bror, denne bror som han er, hadde imellomtiden glemt hele hendelsen. Han stod utenfor kroen i påvente av noe nytt og nydelig nylig. Det var i dette øyeblikk min venn dørvakten, en stor mann, lente seg over ham med hendene godt plantet på hver side av veggen. Hva er det du gjør? spurte min bror. Dørvakten sa: Jeg beskytter deg. Det er en flokk som er kommet her for å ta deg, og de er mange. Jeg beskytter deg til du har kommet deg vekk. De ord som følger i beretningen vil og kan jeg aldri glemme. Min bror sa: Så la dem komme! La dem komme! Kjære leser, la de ordene, uttalt den gangen, synke inn. Hvilken mann er det som kan si det, gjøre det, være det? Hva resultatet av tildragelsen ble, vet jeg ikke. Det har vært så mange slike øyeblikk, så mange kamper med både ham og meg. Men jeg vet at han har kjempet mot hundre mann alene på det stedet, og selv lagt i bakken, med menneskemassen over seg, sluttet han aldri å kjempe, og etterpå, da noen fant det for godt å berge livet hans og kjørte ham hjem, kom bygden kjørende etter. Ja, det har vært så mange kamper, så mange øyeblikk, men disse, tror jeg, er om hva alt det andre dreier seg. Det sanne øyeblikk, sannhetens øyeblikk, der du viser deg i all din nobelhet, og hvor alt som er deg har sitt utspring. Ingenting betyr noe etter det. For å slå og bli slått er jo det samme, bare man er nummen nok. Mitt håp er å kunne bli som min bror, slik at når en stor skygge senker seg over meg og natten er på sitt høyeste, vil jeg si: Nei, beskytt meg ikke, ikke la meg flykte. La det komme! La det komme! De som bygget kroen og vertshuset, ville sagt at man må betale sin plikt til eteren, og at det er derfor man gjør det. Men for meg og min bror er det annerledes. Jeg gjør det kun for meg. Så alt som skal komme, la det komme, ikke for deg, ikke for dere, men for meg. For jeg vil eie min smerte og min fiende og alt det kokende blodet og mitt sannhetsøyeblikk. Når nattefallet og oppløsning kommer, som min bror. Når jeg skal dø, som min bror. Det er fordi jeg er ensom, og derfor vil jeg eie dette. Jeg heller skal aldri tilhøre noen, være som noen, med noen, bare tumle som et galskapens partikkel, det frie radikal, gjennom den feigheten de skjuler seg bak. De som bygget lovene, kan stå sammen. De av oss

som aldri vil lyde, kan bare se på partikkelens glødende fall, aldri favne den, for vi frastøtes jo, men ganske enkelt si: La meg brenne som denne. La meg fødes med et slag, som gnisten, leve i en flammende bane kun jeg eier, la meg falle, la meg falle, men ikke prøv å fange meg, da skal vi frastøtes i avsky idet jeg brenner deg, og tilsist, la meg falle mot min nattebunn, slukkes idet drømmene har løpt over meg som gløden i en gnist, først gnistrende gult, og så langsommere og rødere, mot natten. Blir jeg borte, vet jeg at ingen var som meg, og om ingen brann reiser seg etter min ferd, kanskje natten vil huske alle sine falne barn. Født sammen, men aldri til å holdes, enes eller holde fred. Døende hver for seg. Du natt! Du natt! Du er så meget større enn meg, og jeg ser intet annet lys enn mitt eget.

***

Som vanlig er jeg overbelastet. Jeg gjør meg opp de mest innsiktsfulle tanker, og må se dem glippe, uke for uke, hver eneste uke. Jeg, som må konsentrere meg, får ikke konsentrere meg, for hver uke må jeg se på de spinnende germanske hjul og de motbydelige firkantede klosser som tilvirkes under dem bli spydd ut mot meg i et ferdig produkt, og dette må jeg smilende levere fra meg. Vær så god, det var da så lite ... nei ... det er en ulykksalig skjebne og en skrekkelig tanke, at det livet man har hatt, i trellbundenhet og underkuelse skal være det eneste liv man får. Om man har levd en stund, ser man jo hvordan mønstrene gjentar seg og gjentar seg, for man er nå engang i besittelse av så og så kraft, og intet mer. Alt man har opplevd, alt man har sett og forstått, all lidelse og alle tap, de vesle seire man får karret til seg, det er så fryktelig å vite at det blir ikke bedre enn dette, at det ikke kan bli bedre med mindre skjebnen eller et salig slumpetreff gjør sin inntreden. Ja, det blir jo stadig verre, naturlig nok, etter en ny dags kvestelse, etter en ny nedrighets nedarvede skavank, etter den tærende fortærelsen og grepet av dine egne forbryterhender på deg selv. Og når var jeg noensinne elsket av menneske eller gud? Disse forbannede hjul. Disse forbannede spinnende hjul, som jeg evig er fanget i. Hver uke greier jeg å tilkjempe meg et snev av min egen sjel, for så å få det røsket ut av menneskeri og støy. Som om dette skulle være den eneste måten å leve på. Å, hunden elsker sin tukte og underkuelse, sier at slik må det være, men jeg er ikke en hund, et sosialmenneske, lovmenneske eller flokkdyr. Jeg er ikke som dere. Jeg har en egen egenhet, en sjel, og den må jeg forsvare. Men atter, all denne underkuelsen. Hver gang jeg får bygget opp min kraft, kattedyrets kraft etter en lang hvile, blir det avbrutt, og jeg må hvile lenge, for de har pint meg så. Jeg får ingenting av det jeg skal ha, og det kan jeg ikke tilgi. Forstår dere

ikke at jeg er annerledes, at jeg oppfatter mer, så jeg må være mer alene? Så hyler man opp, hundene, fordi man ikke vil tuktes. Det som er mening for hunden er tortur for meg. Da jeg var unge, syntes jeg at de som solgte sjelen sin for å spille fele, solgte den billig. Nå forstår jeg det. Nå forstår jeg hvorfor. Jeg vil bare gjøre det jeg gjør, ingenting mer eller annet, vil ikke forholde meg til noe. Lykken er hver manns fele. Det finnes ingen større forbrytelse enn å ikke la de fortapte være i fred. Før i tiden hadde man såpass anstendighet til å si: Man forfølger ikke en slagen mann ned i rennesteinen for å håne ham der. Men ikke lengre. Nå er kontrollen absolutt. Tienden har blitt til trelldom, de manges gnål og gnelder har blitt til ditt alt, det eneste du får være. Selv rennesteinen får du ikke ha for deg selv, uten at de skal lyse inn der med lyskastere, og du må ta på deg nok en motbydelig maske, alle av dem klovnemasker med de sykelige og vrengte smil som frakreves deg. Siden jeg var barn, iallfall ganske ung, har jeg drømt om dette værelset nedsenket i mørke, fritatt alt og alle, der hvor man kunne kjenne tyngden av sine egne tanker, bære byrden av seg selv. Kjenne sitt eget ansikt, slik det er, uttrykksløst som barnet foran en ny undring. Men alltid skal de dytte fingrene borti meg, spidde meg med dagslys og morgenstråler, brøle bort sjelen min med støy. Alltid har det vært slik. En eller annen, ikke spør meg hvem, sa at filosofien begraver alle sine "undertakers" og Atlas bærer ikke større byrde enn meg. Hvorfor må du plage de som bærer slike byrder? I de få, stjalne dager av gjenstående frihet som er tilgjengelig for meg, må jeg få ned de viktigste momentene, kutte vekk alt som forstyrrer dette, hente tilbake det jeg har tenkt, ja, det jeg en gang har vært istand til å tenke. Forbannede spinnende hjul, mennesker og arbeidsstøy. Kan ikke de ensomme få lov til å eie seg selv? Jeg må ferdigstille momentene, uten å tynges ned av nye, så jeg kan gå videre. Jeg ville fått gjort tre ganger så mye, og gått dobbelt så dypt, dersom jeg hadde et snev av mildhet og rikdom på min side. Et snev! Hører du? Et snev! Trå ikke de stønnende søyler for nære. Kanskje er det allerede forsent, og jeg er en hund, har blitt til en hund, og siklende og pesende står jeg der for å lyde overherrens bud. Lydighet og lydighet er forøvrig de mest foraktelige egenskaper som tenkes kan. Hvis så, river jeg fundamentet bort, og verden skal få angre idet det klapper sammen. Hevnen skal bli min, og om det skjer i pluss eller minussiden av batteriet er ikke min sak, jeg gjør det til deres sak. Jeg advarer deg. Hvis jeg våkner en dag og finner ut at jeg har blitt en hund, så må resten av levetiden vies til å dra alt med meg til den negative polens bunnløse hull. De vil skrike idet det skjer, men heller ikke jeg vil slippe taket.

***

Jeg kom til å tenke på døden. Dette i en periode da jeg opplevde en stor og inderlig glede. Jeg skulle gjerne løyet til meg selv og sagt at grunnen til at disse tankene oppstod derfor ikke passet med de grunner som vanligvis gjør at man kommer på de baner, nemlig en forminsket livskraft og opplevelsen av tap. Jeg skulle gjerne sagt at alt var i orden, og at dette kun var den intellektuelles lek og funderinger. Men det var mørkt rundt meg da disse tankene kom, og de hadde blitt født under skrekkelig forfølgelse. Jeg vet at disse tankene markerer en gravstein over noe som er forbi, der hvor kun møllesteinene skal drive videre. Vekk med deg nå, du foraktede selv! Man kan føle glede over mang en gravstein, på steder hvor rekker av våt hvitveis vokser der blod engang flekket jorden. Plasser fingeren på linjene og les. I uttalelsen av navnene i seg selv skal du skjønne hvorfor det er forbi. Og dette fra en som bokstavelig talt har danset på gravsteiner. Ikke for å håne de døde, men i fryd over livet.

***

Krenk meg ikke, sier narsissisten. Jeg vil krenke, sier psykopaten. Jeg er blind for all krenkelse, sier autisten.

Reaktivitet, likegyldighet og grusomhet, altså. Heri ligger nøkkelen til storhet. Det er den hellige treenighet av fader psykopat, sønn autist og helligånden av den rene selvopptatthet. Disse er menneskene som våger å være noe mer enn flokkdyret menneske. Disse er de eneste som kan formå noe, være noe, våge noe, og derfor holder de nøkkelen av storhet i klossete hender. Det snakkes så varmt om tro, håp og kjærlighet. Erstatt din tro med likegyldighet, ditt håp med sydende reaktivitet til alt som kommer deg for nære. Men størst av alt er grusomheten, så hogg vekk all kjærlighet og vis dem heller det rødfjesede tyranni. Der jeg hersker, hersker jeg, og jeg dreper deg dersom du kommer for nære, likegyldig idet du faller ned.

***

Man kan lese i Iliaden om store løver som i gjenskinnet fra fakkellys hopper over gjerdet med byttet i gapet. Dette er den fremtid jeg har sett. Hvordan skal hundene stoppe dette uten sin

gjeter? Hunden sier: Hvordan våger du å tillate deg dette? Katten sier: Jeg tillater meg alt. Etterhvert som hundemakten avtar, kan man tillate seg mer og mer, til man endelig kan leve uhindret. Dostojevskij sier også dette. Dersom Gud er død er alt tillatt, sier han. Dette er i så måte sosiopatens tid. Nordens land kommer til å bli omdannet til Brasil. Fra at alle skal være under et herredømme og et singulærprinsipp, bare muliggjort av den falske forestillingen om en Gud (ingen keiser kan overstyre alt, da alt har sin gravitas) vil vi få den ene som tillater seg å romme alle ting. De frie skal streife rundt og ta det de begjærer, uavhengig av noen begrensninger. Kjennetegnet på hunden er skam, og siden skam er sosialt betinget, er enhver skamfølelse å ligne med feighet og ettergivelse til en flokk. Jeg vil at du skal leve helt uten skamfølelse! Det skal bare være det du er og det du spiser, helt og holdent herre i ditt liv. Faller en stor skygge over deg, kryp sammen i frykt, flykt, eller vis frem din store klo og riv den i filler, men aldri overgi deg. Møter du den annen på ditt store streiftog gjennom verden, gå i sirkler rundt, eller snus nysgjerrig, men aldri hold deg inne med. For all del skal du holde deg for god for andremennesket. Lyv, stjel og smisk gjerne, men alltid hold forræderiet nært ditt hjerte. Som blod over de hvite blomster skal du leve. Kommer det for deg en hindring, skal du vite at det er avgrensningen som gir form og skjønnhet. Tro ikke på de gamle løgnene. Alle ting rommes i et eneste punkt, deg, den andre, begynnelsen, enden og din undergang. Ingenting utenom makt? Jeg har sett den store flammen. Jeg har sett krysningspunktet mellom Eros og Ares der de gjenkommende mønstre blir til. Husk at all helbredelse er glemsel, altså en balansegang med døden. Gamle og i rutine er vi et lukket klokkeverk, men den unge bryter gjennom. Rutine er en pendel som går frem og tilbake, men den sanne kraft er lineær, bryter ut av sin betingelse for å skape sin egen, og verden skal tilhøre de virvlende flammer, rovdiret på flukt og skjæret fra jegernes fakkellys som kommer etter. Og i alt dette, yngst av alt er jeg.

Slutt på min kaossang

Tranås